

Mødet genoptoges Kl. 7.

Rørdam: Jeg sluttede mit Foredrag i forrige Møde med at paavise, at den højtærede Minister ikke havde opfyldt Venstres Krav om Indførelse af en Værditold, og at han endog paa nogle Punkter var gaaet bort fra den allerede eksisterende Værditold. Jeg paaviste, hvorledes Værditolden efter min Formening let kunde lade sig indføre ved forskellige Positioner paa Toldloven, Jeg fremhævede, at under Kompromisforhandlingerne havde Toldvæsenet indrømmet, at det udmærket godt lod sig gøre at indføre Værditold for Galanterivarers Vedkommende. Naar det kunde lade sig gøre for disse Varer, kunde det efter min Mening sikkert let lade sig gøre ogsaa for saadanne Varer, som kaldes Partivarer.

Naturligvis rejser da Spørgsmaalet sig om Værdiansættelsen. Jeg vil her straks ganske forbigaa Spørgsmaalet om Uhæderlighed. Man siger, at man kan ikke lægge Fakturaerne til Grund, for der kan leveres to Fakturaer. Det forekommer mig egentlig mærkeligt, at man vil gøre denne Anskuelse gældende, naar vi her i Landet have Selvangivelse for Skat. Naar man gaar ud fra, at Flertallet af Landets Borgere selv kan angive sin Skat, kan man ikke gaa ud fra, at Købmandsstanden vil være mere uhæderlig, men der er andre Ting, som man med mere Ret kan gøre gældende, og det er det, som det ærede Medlem for Slagelse (Lange) gjorde gældende, at Varerne kunne være store Værdifluktuationer underkastede, og det gør Sagen noget mere vanskelig. Man kunde jo her have det samme Middel, som man har i Holland, at Toldvæsenet har Ret til at overtage Varerne til Fakturapris, saa tror jeg, man kommer udover dette Spørgsmaal. I hvert Fald kan man henholde sig til det ganske simple Faktum, at i et Land som Holland er man kommen til Værditold, og det gaar udmærket godt der, og naar det gør det, saa synes jeg ikke, de Indvendinger, Finansministeren fremsatte mod Værditolden, have ret meget paa sig.

Saa er der en anden Indvending, man gør mod Værditolden, og det er nok Hovedargumentet. Det er Hensynet til Kreditoplaget. Kreditoplag er den Ret, de handlende have til at hjemtage Varer i

ikke alt for smaa Kvantiteter, saaledes at de faa Kredit paa Tolden, saa længe Varerne blive paa Lageret, og kun betale i hvert Fjerdingaar for det, som er solgt her i Landet, medens der sker Afskrivning af Tolden for det, som er solgt til Udlandet. Det er en Ret, de handlende sætte overmaade stor Pris paa, og det, hævder man, skulde være uforeneligt med Værditolden. Jeg tror nu, at man med lidt god Villie særdeles godt kunde komme udover den Vanskelighed. Jeg har herom haft Samtaler med særdeles sagkyndige Handelsfolk, som overfor mig have gjort gældende, at det udmærket godt kunde ordnes. Indførsel paa Kredit vilde sikkert ikke volde andre Vanskeligheder, end almindelig Indførsel volder. Hvis Loven nu bestemte, at Varerne kun kunde frigøres for den laveste Told, til hvilken et Parti Varer indføres, var Statskassen i hvert Fald paa den sikre Side, men det var nok temmelig haardt mod de handlende. Man kunde meget snarere tage en Gennemsnitsværdi, beregnet efter tilstrækkelig langt Tidsrum, og naar der desuden forlanges Fremlæggelse af Salgsfakturaen fra den indenlandske handlende til den udenlandske Køber med Ret for Toldvæsenet til kun at give en ringere Afskrivning end Gennemsnitsværdien og Ret for den handlende til at kræve en højere Værdi end Gennemsnitsværdien, omtrent som i Forslagets § 19 med Hensyn til Taraen, vil kun den rene Bedrager kunne slippe igennem, men overfor ham er der intet som helst Toldsystem i Verden, der værner.

Saa kunde man endelig gaa en tredje Vej. Man kunde tage selve Salgsfakturaen som Værdigrundlag, kun at den handlende aldrig skulde have Ret til Afskrivning for en højere Værdi end tilskrevet og for et større Kvantum, selv om han havde faaet bedre Priser. Endelig siges der, at de handlende ville overhovedet ikke frem med deres Fakturaer, Dokumenter og Oplysninger. Hertil kan man sige, at hvis Toldvæsenet faar en tilstrækkelig Bemyndigelse til at lægge paa Værdien, hvis Bevislighederne ikke fremlægges, komme Dokumenterne nok frem. Efter Forslagets § 37 indføres der en Mængde Pligter for den handlende, som han ingen personlig Interesse har i at opfylde. Men samtidig kan man ikke godt betvivle, at man kan faa Dokumenter frem, som den handlende har stor Interesse i at faa frem.

Dernæst skal jeg gøre den Bemærkning, at det efter min Formening vilde være overordentlig heldigt, hvis der i Lov-